
DRUŠTVO OTPORA

26. srpnja 2025.

● masari.noblogs.org/glasilo/ ●

15. broj

Nakon 4 godine novi broj!

Društvo otpora 15. broj

U ovom broju čitajte o metodama tajnih službi i biznismena u borbi protiv anarhističkog pokreta u Španjolskoj, o razlikama socijaldemokracije i anarhizma, o povijesnim prvacima anarhističkog pokreta Argentine i o policijskim metodama iz usta bivšeg policajca koje se koriste protiv civila.

Tajne službe protiv španjolskog anarhističkog pokreta (1936.-1995.)

Represija protiv španjolskog liberterskog pokreta (1936.-1995.)

'Tajne službe u Španjolskoj, Represija protiv španjolskog liberterskog pokreta (1936.-1995.)' naslov je knjige Juana Alcaldea objavljene 1995., koja se nikada nije prodavala u knjižarama. Knjiga se bavi miješanjem, provokacijama i manipulacijama tajnih službi različitih zemalja u namjeri da destabiliziraju i potisnu španjolski slobodarski pokret od 1936. do 1995. godine. Cirkulaciju i tiskanje knjige omogućio je CNT-ov sindikat različitih profesija (CNT-SOV), čiji je tajnik 1995. bio napadnut od strane 7 osoba koje su ga fizički napale, prijetile smrću, pokušale oteti i ukrade sve knjige. Država je zatim tužila sindikat u iznosu 100 milijuna španjolskih peseta, zbog iznošenja u javnost državnih tajni. U nastavku vam donosimo parafrazirane dijelove te toliko državi mrske knjige.

Kada govorimo o obavještajnim službama (servicios de inteligencia / intelligence services) ništa toliko ne plaši agente kao preispitivanje sustava, jer njih zanima samo jačanje i konsolidacija sustava. Tu inteligencija (servicios de inteligencia / intelligence services) dobiva svoju ideološku boju. Službi i obavještajcima nikada nije pametno da se preispituje sustav, dok je u biti po nama inteligencija subverzivna. U suprotnom je ona samo glupi dodatak pametnim ljudima, koji su se nakitili počastima, doktoratima i ostalim titulama. Osnovno oružje obavještajne službe je psihološki rat, a osnovni cilj prikupljanje informacije, nakon čega slijedi represija. Za izvođenje psihološkog rata među narodom ključno je posegnuti za dvosmislenošću, klevetama, lažima napravljenim od poluistina, nepovjerenjem i neutralnošću, u čemu ne moraju sudjelovati direktno obavještajci, već se koriste doušnicima i 'frontovskim' organizacijama. Ukoliko država procijeni da se mora braniti od naroda, posegnut će za državnim terorizmom naspram svoje populacije kojemu je za cilj proizvesti reakciju, na temelju koje će država imati opravdanje za opet napasti, ali ovaj put javno represijom.

Za vrijeme građanskog rata i revolucije u Španjolskoj (1936.-1939.) djelovale su različite obavještajne službe s obzirom na područje na kojima su se nalazile. Tako na republikanskoj strani imamo SIM stvoren od Ministarstva obrane, ali sovjetski GPU koji je bio zadužen za eliminaciju antifašista kritičnih naspram Komunističke partije. 1937. računica GPU-a je 500 mrtvih antifašista kritički nastrojenih prema Staljinu. U fašističkoj zoni djeluje SIFNE kao proizvod generala, koji je u kontaktu s njemačkim GESTAPO i talijanskim obavještajnim službama. 1938. republikanski SIM i fašistički SIFNE se spajaju u jedno tijelo SIPM koje broji 30 000 ljudi direktno odgovornih Francu. Od 1950-ih govorimo o vojnom tijelu CESIBE zaduženom za obavještajni i kontraobavještajni rad, koje između ostalog, za svoje obavještajce ima škole u kojima se educiraju o komunistima, anarhistima, socijalistima i masonima. Djeluju i izvan Španjolske, tako se infiltriraju i među makije (maquis) u suradnji s GESTAPO, prateći Španjolce koji djeluju u gerilskim grupama francuskog pokreta otpora nacizmu. Suradnja s GESTAPO je bila intenzivna od 1936. do 1945., a nakon II. Svjetskog rata obavještajci GESTAPO i mnogi ratni kriminalci potražili su utočište u Španjolskoj, mijenjajući samo svog poslodavca.

Od 1939. do 1960. Francove obavještajne službe odgovorne su za gašenje 18 nacionalnih komiteta CNT-a. Lista mučenja, zatvaranja i egzekucija je podugačka, a španjolski slobodarski pokret je bio onaj koji je platio najveću cijenu pred Francovim streljačkim vodovima. Nakon poraza 1939. španjolski slobodarski pokret sačinjen od CNT-a, FAI-a i FIJL-a se u egzilu grupirao iza akronima MLE što je značilo Pokret slobodarske Španjolske. Struktura pokreta ostala je i u Španjolskoj, ali u tajnosti. U periodu između 1939. i 1950. kroz španjolske zatvore prošlo je 875 000 ljudi, u istom periodu nasilnu smrt doživjelo je 165 000 osoba. Mreža doušnika prostirala se kroz svaki kafić, restoran i brijanicu. Godine 1949. anarhisti okupljeni oko grupe Los Maños pokušali su oduzeti život zapovjedniku tajne policije Eduardu Bóveda Quinteli, katalonskom policajcu još iz vremena revolucije. Policajcu koji je tada bio na čelu Brigade Político-Social (BPS) nastale kao jedinica za borbu protiv anarhizma i radničkog pokreta, te se prvo zvala Brigada de Anarquismo y Socialismo, raspuštena 1986. godine. Metode brigade bile su nadzor, prisluškivanje, neograničeno utamničenje osumnjičenika, oduzimanje svog vlasništva i mučenje, nakon čega bi osumnjičenike predali posebnim političkim sudovima za suzbijanje radničkog pokreta, koji bi većinom bili osuđeni na duge zatvorske kazne ili smrt.

Pokret slobodarske Španjolske (MLE) 1960. odlučuje formirati borbeno tijelo Defensa Interior (D.I.) zaduženo za likvidaciju Franca. Uspješni modus rada Francovih obavještajaca koji se infiltriraju u pokret je putovanje kroz omladinske organizacije anarhista (FIJL) da bi se došlo na ozbiljnije pozicije unutar CNT-a i stvaranje raskola u organizacijama. Nakon par propusta anarhista koji su rezultirali uhićenjima i likvidacijama, više nije bilo toliko lako infiltrirati se u konspiracijske akcije pokreta, pogotovo jer su za Defensa Interior bili zaduženi iskusni militanti i veterani iz revolucije u Španjolskoj i pokreta otpora u Francuskoj. Ubrzo anarhistički pokret u egzilu u Francuskoj dobiva status ilegalnosti, a francuske službe intenzivno surađuju sa španjolskim. U suzbijanje pokreta uključuju se i alžirske službe, koje se također koriste infiltratorima koji u svom radu okupiraju ozbiljne pozicije srodnih pokreta anarhističkom. Sljedeći modus rada operativaca protiv anarhističkog pokreta su bili pokušaji vertikalizacije CNT-a, odnosno pretvaranje direktnodemokratske organizacije u hijerarhijsku koja bi okupljala poslodavce i radnike u iste sindikate. Pokušaji koji traju od 1940-ih, a odvijali su se preko državno organiziranih CNS sindikata inspiriranih fašističkom ideologijom falangista. CNS je doslovno trebao naslijediti i zamijeniti CNT, a država se nije libila doslovno kupovati anarhosindikalističke militante da im vode CNS.

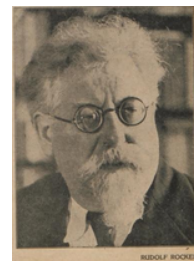
1966. anarhistička grupa Prvi maj otima monsinjora Marcosa Ussia, crkvenog atašea u španjolskom veleposlanstvu u Vatikanu. Oružana grupa anarhističke omladine (FIJL) objasnila mu je kako je otet da bi dali glas tisućama političkih zatvorenika u Španjolskoj, te da mu pritom neće pasti ni dlaka s glave. Mladi španjolski komandosi privukli su pozornost internacionalnih medija, a nakon dva tjedna monsinjor je neozlijeđen pušten na slobodu. Unatoč svemu, Francov režim nastavlja pogubljivati anarhiste 1970-ih koristeći vojne sudove. Između režima i anarhističkog pokreta se nastavlja borba na život ili smrt, a CNT u egzilu čini najdinamičniju snagu koja se suprotstavlja fašizmu Franca. 1970-ih država osniva specijalni policijsko-politički odjel uz 6. regionalnu istražnu brigadu za hvatanje anarhista i uništavanje njihovih grupa. Rezultat su masovna uhićenja anarhista diljem Španjolske, koristeći izmišljene terorističke organizacije. U periodu od 1975. do 1982. država je organizirala lažne anarhističke grupe i prave fašističke grupe kako bi španjolske gradove ispunila terorom i osjećajem straha. Premda je diktator Franco umro 1975., režim je nastavio s progonom anarhista.

Pogubljenja anarhista u Španjolskoj poticaj su stvaranju GARI, oružane grupe anarhista u Francuskoj koji su 1974. oteli direktora španjolske Banco Bilbao u Parizu, kako bi prisilili španjolsku državu da stane sa smrtnim kaznama za anarhiste. 1976. anarhiste koje je francuska vlast detektirala kao pripadnike GARI ili bilo kakvu povezanost s tom grupom, njih 12 je deportirala na otok na obali Atlantika za vrijeme proputovanja španjolskog kralja Juana Carlosa I. Francuskom. Grupa se fokusirala na materijalnu štetu političkih i ekonomskih ciljeva u Francuskoj i Španjolskoj. 1977. CNT izlazi iz ilegale i okuplja 500 000 radnika na jednoj slobodarskoj konferenciji u Barceloni. Službe ne miruju pa uhićuju 16 anarhista optužujući ih za pokušaj izgradnje FAI-a, pri tom im podmećući oružje i eksplozive, jednog anarhistu lišavajući života, a jednog sindikalistu CNT-a objesivši za vrat kroz prozor sindikalnog ureda u Barceloni. Iste godine 1977. osnovana je Accion Directa, grupa koja je nastavila djelovanje GARI, te je primjerice prvog maja 1979. godine napala mitraljezom zgradu Saveza poduzetnika u Francuskoj. Obje grupe i GARI i Accion Directa bili su inspiracija drugim grupama izvan anarhističkog pokreta poput Crvenih brigada i RAF-a.

1980-ih se isprobava novi pokušaj vertikalizacije pokreta, ovaj put FAI-a. Određene individue koje pripadaju poslodavcima, infiltriraju i registriraju pred državom FAI, te donose dokumente koji su u suprotnosti s principima anarhizma. Radnici ih prepoznaju i javno prokazuju, a 1988. anarhisti ih izbacuju iz FAI-a. Zatim ti infiltrirani biznismeni putuju kroz CNT i zauzimaju pozicije, da bi na kraju ušli i u omladinsku organizaciju anarhista (FIJL) i učinili isto što i s FAI-em, legaliziraju FIJL pred državom 1990., te podižu privatne tužbe protiv anarhista za klevetu koji ih javno prozivaju. Izgleda da je plan biznismena bio da se putem preuzimanja FAI-a i FIJL-a stekne legalno pravo da preuzmu arhivu pokreta koja se još od kraja građanskog rata nalazi u Institutu za društvenu povijest (IISH) u Amsterdamu, vjerojatno s ciljem da ju uništi ili izmjeni do neprepoznatljivosti. 1990-ih se nastavlja radničko i anarhističko prokazivanje biznismena kao infiltratora u CNT, a stvari dobivaju i sudski epilog jer je to kršenje statutarne odredbe CNT-a. 1996. vrhovni sud Španjolske je utvrdio kako su biznismeni kršili statut CNT-a, ali nikakve za to posljedice nisu snosili. Zadnje informacije iz knjige su kako je taj slučaj na Ustavnom sudu Španjolske.

Socijaldemokracija i anarhizam, Rudolf Rucker

Socialdemocracia y anarquismo (Más sobre marxismo y anarquismo, Rudolf Rucker 1925.)

Razlika između socijaldemokracije i anarhizma ne leži samo u različitosti njihovih taktika, već prvenstveno u različitosti principa. Socijaldemokracija voli sebe nazivati partijom 'znanstvenog socijalizma' i prihvaća marksističku doktrinu, koja joj služi kao teoretska baza za program. Stoga, socijaldemokracija, socijalizam smatra logičkim i neizbježnim proizvodom kapitalizma.

Socijalizam, čija realizacija ne ovisi o ljudskoj volji, nego samo o određenom stupnju evolucije uvjeta proizvodnje. Tako kapitalizam u sebi, po socijaldemokraciji, nosi sjeme svog uništenja. Moderni buržuj na kojima se bazira kapitalizam moraju stvarati proletarijat, svoje grobare. Kako bi proletarijat bio u poziciji da preuzme zemlju i sredstva za proizvodnju, prvo mora preuzeti političku moć, koja će nakon ukidanja klasa i određenog perioda tranzicije, jednostavno iščeznuti. Stoga je osvajanje političke moći, odnosno države glavni zadatak radničke klase, zbog čega se radnici moraju organizirati u političku partiju protiv buržuja. U tom nizu ideja, socijaldemokracija je parlamentarnu akciju učinila ključnom u svojoj propagandi, podređujući sve druge forme aktivnosti tom cilju. Kroz njihove redove su prošli milijuni radnika, podržani cijelom armijom plaćenih partijskih birokrata, na taj način socijaldemokratska partija je postala država unutar države, koja je mogla sistematski isključiti i uništiti svaku drugu socijalističku tendenciju u Njemačkoj početkom 20. stoljeća. Taj trend je zaustavio Prvi svjetski rat, što je njemačkoj socijaldemokratskoj partiji uništilo internacionalnu reputaciju, s obzirom da je tisuće radnika poslala u imperijalističku klaonicu.

Anarhizam s druge strane, kao socijalistička tendencija koja je najviše suprotstavljena socijaldemokraciji, kreće s drugih stajališta o društvenim uvjetima i poziciji individue u povijesnoj evoluciji. Zastupnici anarhizma ni u kojem slučaju nisu nesvjesni snažnog utjecaja ekonomskih uvjeta, na sveobuhvatni proces društvene evolucije, ali oni odbacuju jednostranu i fatalističku formulu Marxa. Uostalom, anarhisti dovode u pitanje sam termin 'znanstvenog socijalizma', jer smatraju znanostima samo one egzaktne znanosti poput fizike i kemije, a s druge strane ne mogu dati takvu težinu sociologiji i povijesti. Znanstveni zakoni su istiniti u svim slučajevima i ne priznaju 'iznimke koje potvrđuju pravilo'. Znanstvene činjenice su samo one koje su nepobitno utvrđene kroz promatranje ili eksperiment. S druge strane, razvoj društvenih oblika kroz povijest ne odvija se kroz prisilu zakona fizike. Mi doista možemo nagađati o društvenim oblicima u budućnosti, ali ne postoji znanost koja je sposobna predvidjeti društvene faze u budućnosti i usustaviti ih kao znanstvene činjenice. Stoga, socijalizam nije znanost. Tko god prihvaća anarhističko stajalište, neće dijeliti uvjerenje kako razvoj ekonomskih uvjeta neizbježno vodi u socijalizam, anarhista neće vidjeti tu ništa do prijelaza religijskog fatalizma u polje ekonomije. Oba fatalizma jednako opasna, pošto oba uvjerenja vode do paralize osjećaja i instinkta za djelovanjem, umjesto živuće vizije koja kroz stalnu borbu širi svoje perspektive, imamo tvrdoglavu dogmatičnu vjeru.

Socijalizam neće doći jer mora doći kao neupitan zakon prirode, on će doći jedino ako ga ljudi naoružani snažnom voljom i snagama potrebnim za njegovo ostvarenje provedu u praksi. Ni vrijeme ni ekonomski uvjeti, jedino naša uvjerenja i volja mogu napraviti most, most koji vodi iz svijeta najamnog ropstva u svijet socijalizma. Iz ovoga slijedi kako anarhisti ne dijele mišljenje s marksistima da će evolucija kapitalističkih društvenih oblika, psihološki pripremiti radnike za socijalizam. Primjerice, Engleska kao domovina kapitalizma i velike industrije nije isprovocirala niti jedan ozbiljniji socijalistički pokret, a s druge strane, zemlje s većinski agrarnom, poljoprivrednom ekonomijom poput Andaluzije u Španjolskoj, juga Italije ili Rusije su bila uporišta za socijalističke organizacije i to godinama. Ruski seljak koji je navikao na blisku vezu sa susjedima, stoljećima je prakticirao primitivni komunizam jer je kroz suradnju i solidarnost razvio društveni instinkt blizak socijalizmu, kojemu se teško igdje može naći ravnopravni pandan među industrijskim proletarijatom zapadne ili centralne Europe. Unatoč tome, ruski socijaldemokrati su proklamirali u ime znanosti kako su ruski seljaci prepreka i kako njihove komunalne institucije stoje na putu razvoja i socijalizma.

Anarhisti smatraju kako su ideje i koncepti pravde uvjetovani ekonomskim uvjetima, ali u jednom recipročnom odnosu gdje oni zauzvrat utječu na iste te ekonomske uvjete i tvore odlučujuće faktore ljudskog duha. Jasno je kako se sve ove manifestacije mogu smatrati materijalnim, kako to Proudhon uostalom i navodi: 'svaki ideal je cvijet, čiji se korijeni mogu naći u materijalnim uvjetima života'. U tom duhu, anarhisti tvrde kako je država kao ideja proizvod ekonomskih uvjeta privatnog monopola na zemlju. Institucija koja se rodila s podjelom društva na klase i od tog trenutka je posvetila svaki svoj trenutak da takvo stanje privatnog monopola na zemlju, postojanja klasa i ekonomskog izrabljivanja održi. Tako je država prirodnom evolucijom postala najstrašniji organizam izrabljivanja čovječanstva. Ovakvi recipročni odnosi prožimaju cijelo naše društvo. Ukoliko socijaldemokracija osvajanje političke moći, odnosno države, stavlja za svoj glavni cilj, utoliko anarhizam potiskivanje svake političke moći stavlja za svoj.

Pošto država nije stvorena društvenom voljom, niti je nastala kako bi branila cijelu zajednicu, već prvenstveno materijalne interese manjine nauštrb većine, nemoguće ju je iskoristiti kao instrument oslobođenja masa. Država je politički agent vladajuće klase i kroz povijest su sve njezine forme zadržale istu povijesnu misiju brutalne opresije. Socijaldemokrati, kao jakobinci, smatraju da su društvene promjene bez uporabe države nemoguće, jer oni ostvarenje socijalizma mogu zamisliti jedino kroz dekrete i nametanje tih ideja društvu s vrha prema dolje. Anarhisti, s druge strane, ostvarenje socijalizma vide kao kreativnu aktivnost samih ljudi uz pomoć njihovih ekonomskih organizacija tj. sindikata i u uništenju države.

Socijaldemokracija u individui vidi samo neživi kotačić opće društvene proizvodnje i evolucije povijesti, radnu snagu kojoj ekonomski uvjeti diktiraju mentalni život u potpunosti. Socijaldemokrati zaboravljaju da izvan tih sila i procesa proizvodnje stoje ljudi od krvi i mesa, s vlastitim željama, emocijama i idejama, čije osobne razlike sačinjavaju bogatstvo života. Anarhizam naspram socijaldemokracije pridaje veći značaj individui, jer podizanje životnog standarda ne vidi u pukoj kvantiteti produktivnosti ili u ustavu formalno proglašene slobode. Već u tome koliko svaki pojedinac ima prilike zadovoljiti svoje želje i potrebe u okviru zajednice, koliko ima prilike razviti svoje prirodne talente i sposobnosti. Stoga, anarhisti vide slobodu baziranu na ekonomskoj i društvenoj ravnopravnosti kao jedinu budućnost dostojnu čovjeka. Samo pod tim uvjetima, anarhisti smatraju, da se kod čovjeka u najvećoj mjeri mogu razviti osjećaji odgovornosti i solidarnosti kao društveni osjećaji. Od tuda proizlazi i slobodarska forma društvenih organizacija i pokreta, za koju anarhisti smatraju kako više odgovara prirodi čovjeka. Naspram centralistički raspoloženih socijaldemokrata, anarhisti zastupaju federalizam kao prirodnu formu organizacija koje su zasnovane na kolektivnom interesu uz autonomiju skupina. Pozivajući se na povijest anarhisti navode slobodne federacije plemena u primitivno doba, saveze zadruga u ranom srednjem vijeku, cehove obrtnika i umjetnika u slobodnim gradovima i federativne saveze slobodnih komuna, kojima Europa duguje bogatu kulturu. U njima su ljudi uskladili slobodnu individualnu djelatnost i opće interese zajednice; bile su to grupe spontano nastale iz životnih potreba. Svaka skupina je bila gospodar svojih poslova i istodobno udružena s drugim skupinama radi obrane i prosperiteta zajedničkih interesa. Kolektivni interes bio je osovina, a organizacija odozdo prema gore najpotpuniji izraz njihovih težnji.

U modernim državama počinje era centralizma, a kolektivni interes svih ljudi zamjenjuje interes privilegirane manjine. Slobodu, federalizam i organiziranje odozdo na gore nasljeđuje despotizam i centralizam, različitost nasljeđuje uniformnost kroz državno obrazovanje. Despotizam socijaldemokracije proizlazi iz činjenice kako ona kopira model države u svome djelovanju. Disciplina je oduvijek bila i ostaje najkarakterističniji moto njezinih odgojnih metoda, a istim sredstvima kojim država formira odane podanike i dobre vojnike, socijaldemokracija formira članove svoje stranke. Pod svojom zastavom socijaldemokracija je ujedinila radnike, ali paralelno ugušila plodnu inicijativu i sposobnost za autonomno djelovanje u masama. Ukratko, iznjedrila je sušnu vladu zaposlenika, novu hijerarhiju, gotovo bogom danu političku liniju pred kojom slobodna inicijativa i neovisnost mišljenja moraju spustiti jedra. Jedino ovo objašnjava kako je socijaldemokracija potpuno izgubila svoju vitalnost u zagušljivoj atmosferi buržuskog parlamentarizma, atmosferi koja je postala duhovna okolina za svu njezinu propagandu. Na putu osvajanja političke moći zakopala je svaku originalnu socijalističku misao koju je u sebi imala, a jedino što je ostalo je zapakirani državni kapitalizam koji izlazi na političko tržište pod lažnom etiketom. Buržuji još uvijek nisu pronašli svoje grobare, a ponajmanje nije do socijaldemokrata to što buržuji do sada nisu uspjeli pokopati socijalističku misao.

Anarhizam je nesalomljivi neprijatelj države i odbacuje svaku suradnju u zakonodavnim tijelima i svaku formu parlamentarne aktivnosti. Anarhisti i njihovi simpatizeri znaju kako i najslobodniji izbori predstavljaju samo masku legalnosti, kojom se nastoje prikriti laži i društvene nepravde, a radnike nagovara da stave pečat legalnosti na svoje robovanje. Metoda anarhizma je direktna akcija, pisana i izgovorena riječ kojom se nastoji probuditi svijest u masama, stoga anarhizam sudjeluje u svim izravnim političkim i ekonomskim borbama potlačenih protiv kapitalizma i države. Sudjeluje u društvenim borbama kako bi promovirao samoinicijativu masa i ojačao osjećaj njihove društvene odgovornosti, te produbio njihovo razumijevanje vlastitih borbi. Anarhisti, liberterski socijalisti, su zastupnici socijalne revolucije koji na svojoj zastavi imaju borbu za društveno, ekonomsko i političko oslobođenje čovječanstva, a protivljenje izrabljivanju čovjeka od strane čovjeka.

Simón Radowitzky – oštrica radničkog pokreta Argentine

Lažno ime Raúl Gómez Saavedra

Simon je ušao u povijest kao 18-godišnjak bombaškim napadom na šefa policije 1909. Ramona Lorenza Falcona, koji je bio odgovaran za represivnu operaciju nad Regionalnom federacijom radnika Argentine (FORA) poznatu kao 'Crveni tjedan'. Represivna operacija za prvi maj 1909. nakon koje su stotine radnika bile ozlijeđene, a deseci njih mrtvi. Simon Radowitzky koji je bio oštrica lokalne anarhističke grupe uhvaćen je i osuđen na smrt. Izlazak pred streljački vod spriječio je njegov rodni list, na kojem je pisalo kako se radi o maloljetniku. Tako je njegovu smrtnu kaznu zamijenila doživotna robija od koje je odslužio 21 godinu.

Ovaj ruski anarhista, ukrajinskog podrijetla, ušao je u radničku povijest Argentine tako što ga je novinar Osvaldo Bayer spasio zaborava 1975. knjigom 'Los anarquistas expropiadores'. 1977. izlazi i putopis Bruce Chatwina 'In Patagonia', koji anarhistima, štrajkačima i Simonu daje mjesto na policama svjetskih knjižnica. 1918. godine uz pomoć radničkog pokreta osuđeni i utamničeni Radowitzky bježi iz zatvora brodom u Chile, ali ga policija hvata i vraća na robiju na još 12 godina. Robija na kojoj je izložen kontinuiranoj torturi i bolestima. Povjesničar Alejandro Marti anarhistu Simona opisuje kao čovjeka koji svoje anarhističke ideje konzistentno brani do kraja života. Kvalitete zbog čega ga radnički pokret doživljava kao mučenika i sveca kada ga se dotiče u svojim usmenim i pisanim obraćanjima i publikacijama.

1930. nakon dugotrajnih lokalnih i internacionalnih anarhističkih i radničkih kampanja za oslobađanje Simona, napokon dobiva oprost vlasti koja mu zamjenjuje doživotnu kaznu progonom iz zemlje. Veliku zahvalu duguje i uredniku anarhističkih argentinskih novina 'La Protesta' Diegu Abad de Santillánu, koji ga nikada nije zaboravio u priložima kampanje solidarnosti, a kasnije je navedeni urednik odigrao i veliku ulogu u revoluciji u Španjolskoj 1936. godine.

Agustin Comotto koji je nakon 6 godina izučavanja anarhiste Simona izdao strip 2016. godine, strip koji prati njegov život - kaže kako je ubojstvo šefa policije bio spontani društveni čin, čin bijesa na socijalnu nepravdu. Nakon 21 godine robije Simon je deportiran u Urugvaj, gdje se prvih nekoliko godina oporavlja od tuberkuloze koju je zaradio u zatvoru. Autor stripa Comotto navodi kako je Simon u zatvoru u potpunosti prihvatio anarhizam, gdje se do kraja formirao i intelektualno. 1936. odlazi se u Španjolsku boriti na strani anarhista, gdje je dočekan kao heroj. Simon nikada za sebe nije tražio nikakve privilegije, ali radnički sindikat CNT kao udarna sila anarhista u zemlji odlučio se za puno pragmatičniji pristup. Simona zadužuju da na kraju rata 1939. godine arhivu dokumenata CNT-a i anarhističkog pokreta odnose u Amsterdam i time je spasi da padne u ruke Frankovog fašističkog režima koji se ustoličuje na vlasti.

Kako fašizam i nacizam dobivaju snagu u Europi, Simon biva uhvaćen i poslan u koncentracijski logor u Francuskoj. Nakon nekoliko mjeseci zatočeništva uspijeva pobjeći iz logora i putuje kao izbjeglica s drugim španjolskim anarhistima u Meksiko, koristeći lažno ime Raúl Gómez Saavedra. Svoje zadnje godine provodi radeći u tvornici igračaka, a smrt ga uzima 1956. u njegovoj 64. godini srčanim udarom. Najpoznatiji zatvorenik kašnjeničke kolonije u Argentini, odgovoran za ubojstvo šefa policije koji je orkestrirao 'Crveni tjedan' u Buenos Airesu 1909. godine represirajući radnike. Simon, koji je život proveo dobrim dijelom u zatvoru, a ostatak kao mehaničar i kovač, posljednje godine života rukama koje su ubile radničkog krvnika i šefa policije, proizvodi igračke za djecu.

Priznanja bivšeg policijskog gada

Confessions of a Former Bastard Cop

U nekim od navedenih aktivnosti sam sudjelovao, osobno svjedočio ili ih čuo u hvaljenjima mojih kolega, koji su potpuno otvoreno o tome pričali. Vrlo, vrlo rijetko sam doživio da je itko zbog toga bio kažnjen ili otpušten.

Popis je u nastavku.

- Policajci će lagati o zakonu, o tome što je ilegalno ili o tome što oni legalno mogu učiniti kako bi vas izmanipulirali da dobiju od vas što žele.
- Policajci će lagati da su se bojali za svoj život kako bi opravdali korištenje sile protiv vas.
- Policajci će vam reći kako su ispunili prijavu kada im se požalite samo kako bi vas maknuli sa svojih leđa.
- Policajci će lagati da će ako surađujete to biti bolje po vas na sudu ili da će se zbog toga zauzeti za vas. Razjasnimo nešto, policajci vam nikada neće izaći u susret na sudu.
- Policajci će lagati o tome što su čuli i vidjeli kako bi opravdali svoj ulazak na privatno vlasništvo i poduzeli nezakonite pretrage.
- Policajci će vas lagati da su vas prijatelji izdali, kako bi vi mogli postupiti isto. Ovo gotovo nikada nije točno.
- Policajci će lagati kako niste u problemu kako bi vas natjerali da postupite onako kako bi oni htjeli da vas mogu uhititi.
- Policajci će vas lagati da vas neće uhititi ako samo 'budete iskreni s njima', kako bi znali što se zaista dogodilo.
- Policajci će lagati o svojim mogućnostima da mogu nauditi vašim prijateljima i obitelji kako bi iz vas izvukli priznanje.
- Policajci će vam pisati očigledno debilne kazne kako bi dobili plaćene prekovremene za odlaske na ročišta.
- Policajci će napraviti pretrage prostora i spremnika koje nisu smjeli, a kasnije će tvrditi da su nanjušili marihuanu ili da je bilo otvoreno.
- Policajci će vam se prijetiti da će vas optužiti za teži zločin, kako bi vas uvjerili da priznate manji.
- Policajci će postupati s nultom tolerancijom prema grupama koje ne vole, a pokazivat će simpatije za grupe koje smatraju svojima.
- Policajci će namjerno koristiti ekstra-bolne zahvate prilikom privođenja, kako bi isprovocirali otpor osumnjičenika.
- Neki će policajci podmetnuti drogu ili oružje kako bi vas naučili lekciju, ili ako su vas ozlijedili ili ubili daleko od očiju javnosti.
- Neki će vas policajci napasti kako bi vas zastrašili i prijetit će vam se privođenjem ako kažete ikome.
- Nemali broj policajaca će ukrasti nešto iz vašeg doma ili vozila dok obavljaju pretragu.
- Nemali broj policajaca će ozlijediti svoje seksualne partnere i zatim iskoristiti svoj status policajca da izbjegnu bilo kojim posljedicama.
- Nemali broj policajaca će iskoristiti svoju poziciju kako bi nekoga natjerali na seksualne usluge.

Ako ništa drugo ne izvučete iz ovog teksta, htio bih da si ugravirate u mozak; ako vam policajac kaže nešto, to je vjerojatno laž dizajnirana da pridobije vašu suglasnost. Ne pričajte s policajcima i nikada, ali nikada im nemojte vjerovati. Nemojte pokušavati biti od pomoći policajcima. Nemojte pretpostavljati da pokušavaju uloviti nekog drugog umjesto vas. Nemojte misliti da ono što rade je važno ili čak legalno. Ni pod kojim uvjetima nemojte pretpostaviti da policajac djeluje u dobroj namjeri. Bitno je zapamtiti; **NIKADA NE PRIČAJTE S POLICAJCIMA. NIKADA.**

Recite 'ne odgovaram na pitanja' i upitajte jeste li slobodni otići, ako jeste – odmah otidite, ako niste kontaktirajte odvjetnika i zapišite broj znački.

mrezaanarhista.wordpress.com/

facebook.com/drustvootpora